

În conformitate cu prevederile art. 26 ind. 1 din Hotărârea nr. 387/22.09.2005 pentru aprobarea Regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești s-a încheiat prezenta minută cu ocazia întâlnirii trimestriale privind problemele de drept interpretate și aplicate neunitar, în materie de contencios administrativ și fiscal,
în trimestrul 1/2014

MINUTA încheiată
astăzi, 3 aprilie 2014

La data de 3 aprilie 2014, ora 13⁰⁰, a avut loc la sediul Curții de Apel Iași, întrunirea judecătorilor de la secțiile/completele specializate în materie de contencios administrativ și fiscal, din cadrul Curții de Apel și al instanțelor din circumscripția sa teritorială, aferentă perioadei trimestrului I al anului 2014, având drept scop discutarea problemelor de drept interpretate și aplicate neunitar în materie de contencios administrativ și fiscal.

Ședința a fost prezidată de domnul judecător ..., vicepreședintele Curții de Apel Iași, care, după ce s-a asigurat că participanții au primit agenda de lucru, precum și studiul întocmit în aplicarea dispozițiilor art. 26 ind. 1 - 26 ind. 2 din regulamentul de organizare al instanțelor judecătorești, a supus dezbaterii problemele de drept care au condus la pronunțarea unor soluții diferite și problemele de drept care ar putea genera în practică pronunțarea unor soluții diferite în materie de contencios administrativ și fiscal, în trimestrul I al anului 2014.

În continuare, potrivit agendei de lucru, s-au menționat aspectele de drept semnalate, supuse atenției, astfel:

I. Probleme de drept care au condus la pronunțarea unor soluții diferite

1. Acțiunea în anularea hotărârilor Consiliului local prin care se interzice explorarea, dezvoltarea, exploatarea gazelor de șist prin metoda neconvențională pe teritoriul comunelor

2. Calea de atac împotriva hotărârii prin care a fost soluționată cererea de emitere a unei ordonanțe președințiale, pronunțată în materia contenciosului administrativ

3. Competența de soluționare a contestației la executare formulată împotriva executării silite și actelor de executare efectuate în baza unor titluri executorii fiscale, după intrarea în vigoare a N.C.proc.civ., care, prin dispozițiile art. 95 alin. 1, conferă plenitudine de competență tribunalelor, ca instanțe de drept comun

II. Probleme de drept care ar putea genera în practică pronunțarea unor soluții diferite

1. Taxa de timbru datorată pentru capătul de cerere vizând dobânda fiscală în cauzele având ca obiect restituire taxă de poluare/taxă emisii poluante

2. Acțiune în atragerea răspunderii unui fost funcționar public pentru pagube produse cu vinovăție patrimoniului instituției publice în perioada în care acesta era funcționar public

Discuțiile s-au purtat pe marginea studiului întocmit de președintele Secției contencios administrativ și fiscal al Curții de Apel Iași, în urma materialelor prezentate în agenda de lucru.

Prima problemă de drept care a condus la pronunțarea unor soluții diferite, ridicată de Tribunalul Vaslui, vizează *acțiunea în anularea hotărârilor Consiliului local prin care se interzice explorarea, dezvoltarea, exploatarea gazelor de șist prin metoda neconvențională pe teritoriul comunelor.*

Gazele de șist sunt bunuri proprietate publică a statului, reglementate prin Legea nr. 238/2004, astfel că autoritățile publice locale nu au atribuții de a dispune cu privire la aceste bunuri sau sunt bunuri care nu sunt reglementate de această lege, iar autoritățile publice locale pot dispune.

în legătură cu această problemă s-au conturat două opinii:

a) *într-o opinie*, s-a considerat că prin Legea petrolului nr. 238/2004 gazele de șist nu sunt reglementate.

b) *în altă opinie* gazele de șist sunt domeniu public al statului, fiind reglementate de Legea petrolului, iar Consiliul local nu are atribuții cu privire la acest bun.

În ambele opinii s-a plecat de la definiția gazelor de șist, a petrolului, a gazelor naturale și a gazelor neconvenționale.

Opinia Curții de Apel Iași

Pe rolul Curții de Apel Iași se află în curs de judecată, recursurile declarate împotriva sentințelor pronunțate de Tribunalul Vaslui în materia adusă în discuție, condiții în care, la acest moment, nu se poate formula un punct de vedere fără a antama soluția din recurs.

După prezentarea de către domnul judecător Iustinian Obreja-Manolache, vicepreședintele Curții de Apel Iași, a acestei probleme de drept, referitor la modalitatea diferită de soluționare a acțiunilor în anulare a hotărârilor emise de unele consilii locale comunale din județul Vaslui, prin care s-a interzis explorarea, dezvoltarea și exploatarea gazelor de șist, judecătorii Secției contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel Iași, în intervențiile avute, au subliniat faptul că acestei probleme nu i se poate da nici măcar un răspuns de principiu, din moment ce pe rolul Curții se afla înregistrate mai multe cauze cu acest obiect, aflate în curs de soluționare, considerându-se că orice opinie s-ar exprima ar echivala cu o antepronunțare asupra raportului juridic dedus judecații.

Cea de a doua problemă de drept care a condus la pronunțarea unor soluții diferite, ridicată de Tribunalul Vaslui, se referă la *calea de atac împotriva hotărârii prin care a fost soluționată cererea de emitere a unei ordonanțe președințiale, pronunțată în materia contenciosului administrativ*

a) *într-o opinie*, s-a apreciat că împotriva unei astfel de hotărâri se poate exercita numai calea de atac a apelului în termenul de 5 zile de la comunicare, dacă hotărârea a fost dată fără citarea părților, respectiv de la pronunțare dacă a fost dată cu citarea părților.

În argumentarea acestei opinii s-a arătat că dispozițiile speciale ale ordonanței președințiale din Codul de procedură civilă (art. 996 - 1001 N.C.proc.civ.) sunt aplicabile în orice materie, inclusiv în contencios administrativ. Astfel, câtă vreme în materia contenciosului administrativ nu există alte dispoziții derogatorii de la această procedură

specială în ceea ce privește calea de atac, rămân aplicabile prevederile art. 999 N.C.proc.civ., respectiv calea de atac este numai apelul care poate fi exercitat în termen de 5 zile de la comunicare, după caz de la pronunțare.

De asemenea, prin dispozițiile art. 7 din Legea nr. 76/2012 s-a urmărit corelarea legislației anterioare noului Cod de procedură civilă cu prevederile noii reglementări, astfel că nu poate fi interpretată în sensul că se instituie recursul ca singură cale de atac în materia contenciosului administrativ, indiferent de procedură.

b) *Intr-o altă opinie*, s-a arătat că art. 7 alin. 3 din Legea nr. 76/2012 și art. 20 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 instituie ca regulă recursul drept singura cale de atac în materia contenciosului administrativ, indiferent care ar fi obiectul cererii - cu excepția cazurilor prevăzute expres de lege.

S-a susținut că această regulă se aplică și în cazul unei procedurii speciale reglementate de Codul de procedură civilă, cum este ordonanța președințială, astfel că termenul pentru exercitarea căii de atac a recursului este cel prevăzut de art. 20 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, ca termen general pentru exercitarea unei căi de atac în materia contenciosului administrativ (15 zile).

Există și o altă opinie în ceea ce privește termenul pentru exercitarea recursului în sensul că termenul de exercitare este cel prevăzut de Codul de procedură civilă în procedura ordonanței președințiale, aplicându-se coroborat dispozițiile art. 7 alin. 3 din Legea nr. 76/2012, art. 20 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 și art. 999 N.C.proc.civ. S-a arătat că dispozițiile art. 7 alin. 3 din Legea nr. 76/2012 și art. 20 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 instituie ca regulă recursul drept singura cale de atac în materia contenciosului administrativ, însă nu instituie o regulă generală cu privire la termenul de exercitare a căii de atac, astfel că sunt aplicabile dispozițiile art. 999 N.C.proc.civ. privind calea de atac în procedura ordonanței președințiale.

Opinia Curții de Apel Iași

Indiferent de aprecierea asupra caracterului admisibil sau inadmisibil al ordonanței președințiale în materia contenciosului administrativ, în Legea nr. 544/2004 nu există dispoziții derogatorii de la procedura specială reglementată în condițiile art. 996 - 1001 C.proc.civ. în privința căii de atac, aceasta fiind apelul în termen de 5 zile de la pronunțare sau de la comunicarea hotărârii, în funcție de dispoziția instanței privind citarea sau necitarea părților.

Dispozițiile art. 7 alin. 3 din Legea nr. 76/2012 urmăresc corelarea legislației anterioare noului Cod de procedură civilă cu prevederile din noua reglementare, însă nu pot fi interpretate în sensul că instituie recursul ca singură cale de atac în materia contenciosului administrativ, indiferent de procedură.

În urma dezbatărilor ce au avut loc pe marginea chestiunii referitoare la calea de atac ce trebuie urmată împotriva hotărârilor prin care au fost soluționate cereri de emiteră a unei ordonanțe președințiale, în materia contenciosului administrativ, s-a conturat ca opinie majoritară ideea că, deși procedura reglementată de art. 996 și urm. din noul Cod de procedură civilă, nu este compatibilă, în principiu, cu specificul raporturilor de putere din autoritățile publice, pe de o parte, și persoanele vătămate în drepturile sau interesele lor legitime, pe de altă parte, în ipoteza în care reclamantul stăruie ca cererea sa să fie soluționată în conformitate cu procedura menționată, în cauză trebuie să se facă aplicațiunea deplină a procedurii ordonanței președințiale, astfel cum este ea reglementată de art. 996 - 1001 N.C.proc.civ., și nu a regulilor instituite prin Legea nr. 554/2004, nefiind posibil un mixaj între cele două proceduri, care au naturi diferite și sunt supuse unor reglementări distincte.

Cea de a treia problemă de drept de pe agenda de lucru care a condus la pronunțarea unor soluții diferite, semnalată de Judecătoria Iași, vizează *competența de soluționare a contestației la executare formulată împotriva executării silite și actelor de executare efectuate în baza unor titluri executorii fiscale, după intrarea în vigoare a N.C.proc.civ., care, prin dispozițiile art. 95 alin. 1, conferă plenitudine de competență tribunalelor, ca instanțe de drept comun.*

În legătură cu această problemă de drept s-au conturat două opinii: *a) într-o opinie, minoritară, se apreciază că în materia contestației la executare formulate împotriva executării silite și actelor de executare efectuate în baza unor titluri executorii fiscale, competența aparține tribunalului, ca instanță de drept comun.*

În argumentarea acestei opinii se invocă dispozițiile art. 172 alin. 4 C.proc.fisc, potrivit cărora: „Contestația se introduce la instanța judecătorească competentă și se judecă în procedură de urgență”, precum și considerentele deciziei pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în recursul în interesul legii nr. XIV din 5 februarie 2007 publicată în

Monitorul Oficial la 30.10.2007, care au antamat această chestiune, având în vedere că și sub imperiul aplicării Codului de procedură civilă din 1865 a existat o practică neunitară în ceea ce privește competența instanței care soluționează această categorie de contestații. Potrivit acestei decizii, a fost admis recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în aplicarea dispozițiilor art. 169 alin. 4 din Codul de procedură fiscală, republicat, cu modificările și completările ulterioare (actual 172 alin. 4), stabilindu-se că: „Judecătoria în circumscripția căreia se face executarea este competentă să judece contestația, atât împotriva executării silite înseși, a unui act sau măsuri de executare, a refuzului organelor de executare fiscală de a îndeplini un act de executare în condițiile legii, cât și împotriva titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, în cazul în care acest titlu nu este o hotărâre dată de o instanță judecătorească sau de un alt organ jurisdicțional, dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege”. În motivarea deciziei, s-a arătat că judecătoriei îi revine competența de soluționare, întrucât sintagma „Contestația se introduce la instanța judecătorească competentă [...]”, nu poate fi interpretată decât în sensul că o atare competență revine numai instanței de drept comun care, în raport cu reglementarea de la art. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, este judecătoria.

Având în vedere că potrivit noului Cod de procedură civilă, instanța de drept comun este tribunalul, așa cum rezultă din dispozițiile art. 95 pct. 1, competența soluționării contestațiilor la executare referitor la actele și titlurile executorii fiscale ar reveni, în opinia prezentată, tribunalului și nu judecătoriei.

b) într-o altă opinie, majoritară, la nivelul Secției civile a Judecătoriei Iași, judecătoria rămâne competentă și după intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă, să soluționeze contestațiile la executările silite demarate în baza unor titluri executorii fiscale. Urmează a fi avute în vedere următoarele pasaje elocvente din Decizia nr. XIV/2007 a ICCJ: „în cazul contestării executării silite ce se realizează de către organele administrativ-fiscale în baza unui titlu executoriu fiscal, dreptul comun este reprezentat de normele dreptului civil, material și procesual, iar nu de normele de drept public cuprinse în Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ și, respectiv, în Titlul IX din Codul de procedură fiscală, care sunt aplicabile numai la soluționarea acțiunii în anularea sau modificarea obligației fiscale, ce constituie titlu de creanță fiscală. Această interpretare este conformă și prevederilor art. 169 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, prin care se precizează că, în cazul contestației menționate, „Dispozițiile privind suspendarea provizorie

a executării silită prin ordonanță președințială prevăzute de art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă nu sunt aplicabile". De aceea, nu se poate considera că, în cazul contestației la executarea silită a creanțelor fiscale, legiuitorul ar fi reglementat exercitarea și soluționarea ei în alte condiții decât cele specifice dreptului comun, referitoare la contestația la executare în materie civilă, pentru că ori de câte ori a urmărit să excludă aplicarea anumitor dispoziții (de drept comun în domeniul fiscal), a prevăzut aceasta în mod expres.

Împrejurarea că, potrivit art. 95 pct. 1 N.C.proc.civ., „tribunalul judecă, în primă instanță, toate cererile care nu sunt date în competența altor instanțe" nu constituie un argument solid în sprijinul opiniei că acestei instanțe i-ar reveni competența de soluționare a contestațiilor la executare în discuție, întrucât natura cererii este de contestație la executare (independent de natura titlului executoriu contestat), acțiune care, potrivit art. 713 N.C.proc.civ., este de competența instanței de executare, adică a judecătorei. Din ansamblul motivării Deciziei nr. XIV/2007 a ÎCCJ se poate trage concluzia că instanța supremă, făcând referire la „instanța de drept comun" care este competentă să soluționeze contestația la executare împotriva unui titlu executoriu fiscal, a avut în vedere instanța de drept comun în materie de contestație la executare (care este judecătoria și sub imperiul noului Cod de procedură civilă), și nu instanța de drept comun în general (actualmente tribunalul).

De asemenea, chiar dacă dispozițiile art. 650 N.C.poc.civ. stabilesc competența instanței de executare în funcție de sediul executorului judecătoresc și majoritatea dispozițiilor privind executarea silită din noul Cod de procedură civilă au în vedere o executare efectuată de executorul judecătoresc, trebuie avute în vedere și dispozițiile art. 2 alin. (3) din Codul de procedură fiscală, în care se precizează că: „Unde prezentul cod nu dispune se aplică dispozițiile Codului de procedură civilă."

Or, întrucât Codul de procedură fiscală nu stabilește în mod expres instanța competentă sau vreo procedură de soluționare aparte pentru contestația la executarea unui titlu executoriu fiscal, ar urma să se aplice, în această privință, dispozițiile noului Cod de procedură civilă și pentru executările silită declanșate de organele de executare fiscale. Mai mult, art. 631 alin. 2 N.C.proc.civ. prevede că „dispozițiile prezentei cărți (n.n. Despre executarea silită) constituie dreptul comun în materie de executare silită indiferent de izvorul sau de natura obligațiilor cuprinse în titlul executoriu ori de calitatea juridică a părților".

Opinia Curții de Apel Iași

în situația supusă dezbaterii, chiar și după intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă, judecătoria rămâne competentă să soluționeze contestațiile la executare silită demarate în baza unor titluri executorii fiscale.

Potrivit dispozițiilor art. 713 N.C.proc.civ., contestația la executare revine în competența judecătoriei, indiferent de natura titlului executoriu contestat, iar dispozițiile art. 91 5 ind. 1 N.C.proc.civ., potrivit cărora „tribunalul judecă în primă instanță toate cererile care nu sunt date în competența altor instanțe” nu pot fi interpretate în sensul dorit prin opinia minoritară exprimată la nivelul Judecătoriei Iași.

Instanța de drept comun în materia contestației la executare este judecătoria, iar întreaga argumentație de drept conținută în Decizia nr. XIV/2007 a ÎCCJ are în vedere acest aspect, statuând că și în situația contestării executării silite a unui titlu executoriu fiscal „dreptul comun este reprezentat de normele dreptului civil, material și procesual”.

Normele de drept public din Legea nr. 554/2004 și din Codul de procedură fiscală au aplicabilitate numai în ceea ce privește soluționarea acțiunii în anularea sau modificarea obligației fiscale.

Nu în ultimul rând, se impune a fi evidențiat că, ori de câte ori a urmărit excluderea aplicării anumitor dispoziții de drept fiscal, legiuitorul a prevăzut expres această situație.

După prezentarea de către domnul judecător Iustinian Obreja-Manolache, vicepreședintele Curții de Apel Iași, a acestei probleme de drept, referitor la opiniile diferite ce au fost exprimate în legătură cu instanța competentă să soluționeze contestațiile la executare îndreptate împotriva unor titluri executorii emise în procedura prevăzută de Codul de procedură fiscală, dezbaterile au relevat faptul că trebuie să se facă o distincție netă între chestiunea verificării legalității acestor acte de autoritate, în procedura reglementată de Titlul IX din OG nr. 92/2003, și problema verificării legalității actelor de executare silită emise de organele fiscale în procedura prevăzută de Titlul VIII, Capitolul VIII-XII din menționatul Cod.

Constatându-se că, de la pronunțarea de către înalta Curte de Casație și Justiție a Deciziei nr. XIV/2007 nu au intervenit modificări de natură legislativă sau ale jurisprudenței instanțelor specializate în materia contenciosul administrativ, s-a concluzionat că împotriva oricăror acte de executare silită, emise de organele fiscale în baza unor acte administrativ-fiscale definitive, în înțelesul OG nr. 92/2003, se poate face

contestație doar la instanța cu plenitudine de competență în materie civilă, respectiv la judecătoria, și se judecă potrivit regulilor prevăzute de art. 172 și urm. din Codul de procedură fiscală.

Prima problemă de drept care ar putea genera în practică pronunțarea unor soluții diferite, ridicată de Tribunalul Iași, se referă la *taxa de timbru datorată pentru capătul de cerere vizând dobânda fiscală în cauzele având ca obiect restituire taxă de poluare/taxă emisii poluante.*

Potrivit dispozițiilor art. 16 din O.U.G. nr. 80/2013, taxa de timbru pentru cererea având ca obiect anularea deciziei de calcul al taxei de poluare/taxei de emisii poluante este 50 lei, pentru capătul de cerere vizând restituirea taxei, aplicându-se o taxă de timbru de 10% din valoarea pretinsă, dar nu mai mult de 300 lei.

Problema de drept ridicată vizează capătul de cerere accesoriu privind obligarea organului fiscal la plata dobânzii fiscale pentru această sumă, capăt de cerere pentru care, în una dintre opiniile exprimate, nu se mai datorează o taxă de timbru distinctă, iar potrivit unei alte opinii, minoritară, s-ar datora taxa de timbru de 20 lei, prevăzută de art. 27 din O.U.G. nr. 80/2013.

Opinia Curții de Apel Iași

În opinia judecătorilor Secției de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel Iași, capătul de cerere privind plata dobânzii fiscale este unul distinct și accesoriu, supus timbrajului în cuantum de 20 de lei, conform art. 27 din O.U.G. nr. 80/2013.

Dacă dobânda este cerută pe cale separată, reclamantul are posibilitatea de a cunoaște cuantumul, condiții în care se impune timbrajul la valoare.

Din discuțiile purtate, în ceea ce privește modalitatea de stabilire a cuantumului taxei judiciare de timbru datorată în cazul acțiunilor ce au ca obiect repararea prejudiciului cauzat persoanelor care au fost obligate să plătească taxa de prima înmatriculare, taxa pe poluare pentru autovehicule sau taxa pe emisiile poluante, în perioada de aplicabilitate a prevederilor OUG nr. 1/2012, care au fost găsite contrare prevederilor T.F.U.E., opinia majoritară a fost aceea că reclamantul este obligat să indice

atât cuantumul sumei a cărei restituire o solicită, cât și cuantumul estimativ al dobânzilor sau majorărilor de întârziere, în cazul în care le solicita prin aceeași acțiune, fapt ce îl obligă să achite taxa corespunzător valorii însumate a tuturor sumelor pretinse prin acțiune, dat fiind natura patrimonială a unor astfel de cereri, fără a se putea depăși, per total, limita de 300 lei, stabilită prin OUG nr. 80/2013.

A doua problemă de drept care ar putea genera în practică pronunțarea unor soluții diferite, vizează *acțiunea în atragerea răspunderii unui fost funcționar public pentru pagube produse cu vinovăție patrimoniului instituției publice în perioada în care acesta era funcționar public.*

Problema de drept a fost generată de constatarea existenței unei practici diferite a ÎCCJ cu privire la această chestiune - a se vedea deciziile nr. 1026/24.02.2012 și nr. 697/12.02.2013 ale ÎCCJ.

Astfel, *într-o opinie a ÎCCJ*, conformă practicii judecătorilor Secției a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal, se consideră că sunt aplicabile dispozițiile Legii nr. 188/1999 chiar atunci când respectiva persoană nu mai este funcționar public la momentul angajării răspunderii sale patrimoniale, fiind necesară, ca atare, parcurgerea procedurii prevăzute de acest act normativ, respectiv emiterea unei dispoziții de imputare/a unui ordin de imputare pentru recuperarea pagubei, acțiunea directă în răspundere împotriva fostului funcționar public fiind inadmisibilă.

Potrivit *unei alte opinii a ÎCCJ*, un atare litigiu între instituția publică și fostul funcționar public nu are ca obiect raportul de serviciu al acestuia, în accepțiunea art. 109 din Legea nr. 188/1999, motiv pentru care acțiunea în răspundere este admisibilă și este o

10

acțiune de drept comun, întemeiată pe dispozițiile Codului civil privind răspunderea delictuală.

Opinia Curții de Apel Iași

Problema de drept constă în a se stabili dacă răspunderea persoanei care a avut calitatea de funcționar public pentru prejudiciul produs cu vinovăție instituției la care a fost angajat poate fi atrasă, după încetarea raportului de serviciu, printr-o acțiune în răspundere civilă delictuală sau doar prin emiterea unei decizii / ordin de impunere.

Potrivit dispozițiilor art. 84 din Legea nr. 188/1999, răspunderea civilă a funcționarilor publici se angajează:

a) pentru pagubele produse cu vinovăție patrimoniului autorității sau instituției publice în care funcționează;

b) pentru nerestituirea în termenul legal a sumelor ce i s-au acordat necuvenit;

c) pentru daunele plătite de autoritatea sau instituția publică, în calitate de comitent, unor terțe persoane, în temeiul unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile.

Conform art. 85 din același act normativ:

„(1) Repararea pagubelor aduse autorității sau instituției publice în situațiile prevăzute la art. 84 lit. a) și b) se dispune prin emiterea de către conducătorul autorității sau instituției publice a unui ordin sau a unei dispoziții de imputare, în termen de 30 de zile de la constatarea pagubei, sau, după caz, prin asumarea unui angajament de plată, iar în situația prevăzută la lit. c) a aceluiași articol, pe baza hotărârii judecătorești definitive și irevocabile.

(2) Împotriva ordinului sau dispoziției de imputare funcționarul public în cauză se poate adresa instanței de contencios administrativ.

(2 ind. 1) Ordinul sau dispoziția de imputare rămasă definitivă ca urmare a neintroducerii ori respingerii acțiunii la instanța de contencios administrativ constituie titlu executoriu.

(3) Dreptul conducătorului autorității sau instituției publice de a emite ordinul sau dispoziția de imputare se prescrie în termen de 3 ani de la data producerii pagubei.”

Referirile din textele de lege evocate la calitatea persoanei de funcționar public, nu împiedică instituția sau autoritatea publică cu care aceasta a avut raporturi de serviciu să emită ordin / decizie de imputare, chiar și după încetarea acestor raporturi, cu respectarea termenului legal.

Această modalitate de recuperare a prejudiciului este obligatorie în considerarea faptului că paguba s-a produs în derularea raporturilor de serviciu, iar instituția / autoritatea publică este ținută să respecte dispozițiile legii speciale.

In urma discuțiilor purtate de participanții la această întâlnire, referitor la problema căii de urmat pentru recuperarea pagubelor produse patrimoniului public de persoane care au avut statut de funcționari publici, dar pe care ulterior l-au pierdut din diverse motive (pensionare, transfer, demisie, etc), s-a convenit că acele persoane rămân supuse regimului juridic pe care l-au avut în momentul săvârșirii faptei cauzatoare de prejudicii, chiar dacă la data constatării acesteia nu mai erau funcționari publici sau nu se mai aflau în raporturi de serviciu cu instituția publică reclamantă, considerându-se că prevederile art. 84 lit. c) coroborate cu prevederile art. 85 alin. I teza finală sunt aplicabile

numai în ipoteza unei acțiuni în regres; practica judiciară cât și doctrina fiind concordante în acest sens, atât înainte, cât și după anul 1989.

Au fost declarate închise dezbaterile care au avut loc cu ocazia întâlnirii de lucru având drept scop discutarea problemelor de practică neunitară, în materie de contencios administrativ și fiscal, semnalate de instanțele de judecată arondate Curții de Apel Iași, în trimestrul 1/2014.

Drept pentru care se încheie prezenta minută, astăzi, 3 aprilie 2014.